

יופי של דני (אסתר קל)

"תראי", אומר לי דני, "בעצם, כולנו מוגבלים. רק שיש כאלה שיותר ויש כאלה שקצת פחות..." סיפורו של דני, 'יופי של דני'

"מה שלומך?" אני שואלת את דני.

"יו-פי!" מחייך אלי דני ומנענע ראשו בחביבות.

"איך בעבודה?" אני שואלת אותו.

"יו-פי!" עונה דני.

"ואיך ככה בכלל?"

"יו-פי!" הוא אומר.

אני צוחקת. יו-פי של דני. האם אין דברים שמרגיזים את דני? מה, דני הוא מלאך?

איך יכול להיות שתמיד יופי לו?

טוב, דני הוא לא מלאך. אבל דני יודע שמדברים קטנים לא צריכים להתרגז. ודני יודע להבדיל מהו דבר קטן ומהו דבר גדול. "והרוב בחיים הם דברים קטנים" אומר דני.

"אז מה עם הדברים הגדולים?" אני מקשה.

"הדברים הגדולים", אומר דני, "זה ככה: יש כאלה שאפשר לשנות אותם, ויש שאי אפשר לשנות, ושוב אין בעיות.

אי אפשר לשנות למשל" אומר דני, "אם נולדת עם עיניים כחולות ולא חומות. אי אפשר לשנות, למשל אם נולדת נכה".

וכזה הוא דני.

הרופאים אמרו ש"אין מה לעשות. דני לא ילך לעולם". - והוא הולך.

לאט, בקושי, במאמץ, אבל הוא הולך.

הרופאים אמרו: "זה אבוד, דני לא יוכל להשתמש בידיו, הוא לא יוכל לארוג במכונת הנול".

אבל הוא אורג. לאט, בקושי, אבל הוא אורג ונהנה.

הרופאים אמרו: "אתה לא תוכל לעזוב את המוסד ולהיות עצמאי, לגור לבד בחדר בעיר, אתה צריך שיסייעו לך בכל: להתלבש, להתרחץ, לסדר את המיטה, לאכול".

אבל דני גר לבד בחדר שבקצה העיר, מתלבש לבד, מתרחץ בעצמו, קורא הרבה וכותב מכתבים לחברים

טוב, על מנת שדני יספיק להיות מוכן ולבוש ורחוץ, המיטה מסודרת והבגדים במקום, והכל בשעה 7:00 בבוקר, כשתבוא ההסעה לקחת אותו אל מפעל האריגה של הנכים - צריך דני לקום כל יום ב 4:30 בבוקר. כשאתה יכול להיות מוכן ברבע שעה זה לא "קונץ". ה"קונץ" הוא כשאתה לא יכול לעשות את כל אלה, ובכל זאת להיות מוכן ומצויד בתיק על הכתף ומצב-רוח טוב, וקדימה ליום העבודה.

הרופאים אמרו: "הוא לא יחיה! הוא לא יחזיק מעמד!" אבל דני חי ועובד, והולך לתיאטרון, ומצלצל אלי ואומר: "מה שלומך? פשוט התגעגעתי לשמוע את קולך, ואיך את מרגישה?" ואני נאנחת ואומרת: "כל כך קשה לי, דני, הנה תראה בעצמך - לא הספקתי להגיע לתופרת, ולא גמרתי לנקות את הבית, ואני עוד צריכה לקפוץ למכבסה, ויש לי חתונה היום בערב..."

ודני אומר לי: "אלה דברים קטנים...תנוחי מעט, ואחר כך תעשי דבר אחרי דבר, ותראי שהכל יסתדר!"

הרופאים אמרו: "דני לא ידבר". אבל הוא מדבר. לאט, בקושי, אבל כל אלה שאוהבים אותו מבינים אותו, וכדאי לדבר עם דני. מפיו אתה יכול לשמוע את הביקורת האחרונה על כל ספר או הצגה, על כל סרט טוב. דני יושב בבית וקורא על כל הדברים שמתרחשים בעולם. ואם דני אינו יכול להגיע לכל מקום בעולם (מי כן?) הוא פשוט מביא את העולם הביתה - ויופי!

נכון, במכונת הנול, שדני אורג עליה שטיחים, יש כאלה שמספיקים יותר ממנו, כפול. אבל החשוב הוא שכל אחד יעשה כמה שהוא יכול, ביושר, ומכל הלב. לא?

"תראי", אומר לי דני, "בעצם, כולנו מוגבלים. רק שיש כאלה שיותר ויש כאלה שקצת פחות. הנה, את", הוא אומר לי, "לא היית רוצה לפעמים לעוף? כמו ציפור? הנה, לגבי הצפור את מוגבלת. אין לך כנפיים...את רק יכולה ללכת על פני האדמה, צעד אחר צעד. ואני, לעומתך, לא יכול ללכת מהר כמותך, או לדבר ברור, או לחתוך בסכין לבד, כולנו מוגבלים, "אומר דני, "רק שיש יותר ויש מעט, את מבינה?" הוא שואל אותי.

האנשים הבריאים תמיד עסוקים, אין להם זמן ואין להם כוח. רק לפעמים הם מזמינים את דני במכוניות שלהם לטיול. ודני אוהב הכל לראות, כל דבר מעניין אותו. דני לא כועס על אף אחד. הוא מבין, מבין וסולח. כל אלה הם, כבר אמרנו, הדברים הקטנים.

ולמה אני אוהבת את דני?

מפני שהוא תמיד מחייך, גם שקצת עצוב לו, והוא אומר "יו-פי!" כדי שלא להעציב אחרים, ומשום שדני אוהב לעזור לאחרים. כי יש כאלה שאפילו קשה להם יותר מאשר לו, הוא אומר.

"הלו דני, מה שלומך?" אני שואלת אותו בטלפון.

והוא עונה בחיך " יו-פי!"...